

[Aksel Larsen.]

ogsaa fordi den Statsminister, der i Gaar med Tilfredshed indkasserede det ærede Medlem Hr. Krag's Oplysning om, at man havde tvunget Regeringen til at skære Kronekursen ned, den Statsminister har tre Gange staaet paa denne Talerstol og erklæret, at Regeringen skar ikke Kronekursen ned, men den konservative Krone Spekulation havde udhulet Kronens Grundlag, saa man desværre ikke kunde holde den. Jeg mener, det skal slaas fast, at her faar man et nyt Bevis paa, at Regeringen og Statsministeren er kommet derhen, hvor man ikke bryder sig om at have Ret i sin Argumentation, og hvor man, naar det passer i Krammet, uden videre stikker bevidst usandfærdige Paastande ud for saa et Par Aar senere, maaske ved en Overielse eller Fortalelse, at erkende, at det, vi andre har hævdet vedrørende Krone-sænkningen i 1933, var rigtigt.

Men saa tilbage til Sammenhængen i hele Sagen. De Ændringsforslag, der er stillet af Venstre og Det konservative Folkeparti, den Maade, Nattens Forhandlinger er ført paa, og de Udtalelser, der er fremsat under Debatten hidtil, beviser Rigtigheden af, hvad jeg sagde i Gaar. Regeringen har ved at fremsætte sit Forslag begivet sig ud paa en Slags Glidebane, hvor det er tvivlsomt, om den selv bestemmer, hvor langt Farten gaar. Hvad vil der ske, hvis Regeringen, der synes at have en fast Vilje til at faa Lockouten afsluttet ved en Lovforanstaltning nu, virkelig ønsker sin Lov gennemført? Det ser ud til, at den saa kommer til enten at afslutte en Handel, hvis saadant er muligt — Regeringen har hidtil anset det for muligt, fordi det ved tidligere Lejligheder er gaaet —, enten at afslutte en Handel og derved faa Rege-ringsforslaget igennem eller at bøje sig for Indsigelserne fra Landstingsflertallet, gaa ind paa Voldgiftstanken og dermed paa Forhaand sikre, ikke et principielt ændret Grundlag for Overenskomsterne, men paa adskillige Punkter lavere Lønninger end dem, Forligsmændene har foreslaaet. Dette er de umiddelbart farlige Konsekvenser af Regeringens politiske Handlinger i denne Sag.

Nu kan jeg naturligvis ikke udtale mig nøjagtigt om, hvordan det vil gaa. Jeg er heller ikke blind for, at det udmærket vel kan være, at det ærede Medlem Hr. Christman Møller har taget Munden vel fuld heroppe, naar han erklærede, at Folke-tinget faar Lovforslaget at se igen, og at

Regeringen kan lige saa godt springe i det som krybe i det. Men jeg er i hvert Fald klar over, at der findes tre Muligheder.

Den ene kan vi maaske se bort fra — det ved jeg ikke, det kan Regeringen udtale sig om. Det er den Mulighed, at Regeringen opgiver sine Forsøg paa ved Lovgivningsmagtens Hjælp at afslutte denne Konflikt, og at Regeringens Meningsfæller i Fagforbundenes Ledelse, de Herrer, der omhyggeligt tier stille under denne Debat her i Salen, opgiver deres Modstand imod Arbejdernes Krav om en Udvidelse af Konfikten, der kan føre til Sejr paa et betydeligt bedre Grundlag, end Mæglingsforslaget gaar ud paa. Jeg ved ikke, om vi kan se bort fra det; det afhænger naturligvis af, hvordan Regeringens fortsatte Indstilling er.

Men hvis vi skal se bort fra det, findes der to andre Muligheder, den ene, at Regeringen slutter Forlig paa Voldgiftens Grundlag, den anden, at dette Ting ikke faar Forslaget at se igen, efter at det har været til Behandling i Landstinget. Jeg ved ikke, om Regeringen er indstillet paa at tage Valg, men Statsministeren har jo visse Øvelser i provisoriske Love fra 1925. Jeg ved, at det er en Udgang af Situationen, som vi for vort Vedkommende i mange Henseender ikke skulde have noget imod. Men det vil ganske vist alligevel bevirke, at man paa et Grundlag, der i Henhold til Statsministerens egne Udtalelser er ikke alene acceptabelt for Industrien, men hilses med Begærighed af den udslaggivende Del af Industrien herhjemme, søger at tvinge Arbejderne ind under Arbejdsbetingelser og Lønbetingelser, som de ikke behøvede at gaa ind paa, hvis deres egne Fagforeninger arbejdede som Fagforeninger, og ikke en Flok Bureaukrater i den øverste Ledelse med den størst mulige Tilsidesættelse af Medlemmernes Interesser arbejdede paa at redde Arbejdsgiverne ud af denne Klemme.

Formanden: Den ærede sidste Taler fremkom i sine Bemærkninger med nogle Ord om, at der under Forhandlingerne her i Folketinget var fremsat bevidst usandfærdige Paastande. En saadan Udtalelse maa jeg paatale, og jeg maa forlange, at den ikke gentages.

Statsministeren (Stærning): Jeg kan føje min Beklagelse til dem, der i Forvejen har lydt fra de ærede Ordføreres Side over, at den Betænkning, som nu foreligger, viser, at man har delt sig i et Flertal og et Mindretal, at der altsaa ikke er opnaaet